

COLUMN

Heldere taal

HET WETSVOORSTEL WET MAATSCHAPPELIJKE ONDERSTEUNING 2015 bevat niet alleen een enorme opsomming van zorgtaken die verschuiven naar gemeenten, ook taalkundig valt er een hoop te beleven. Leest u mee?

De regering wil gemeenten wettelijk verplichten 24/7 te voorzien in 'een luisterend oor'. Ik ken geen enkele wet die gebruikmaakt van een uitdrukking of een gezegde. Wat volgt? Een wettelijk verbod om iemand een 'oor aan te naaien'?

Het wetsvoorstel geeft een ingezetene het recht op een maatwerkvoorziening als hij op eigen kracht of met hulp van anderen niet zelfredzaam is. Zelfredzaam met hulp van anderen, ben je dan wel zelfredzaam?

En wat te denken van de wettelijke verplichting voor gemeenten om in een verordening vast te leggen op welke wijze burgemeester en wethouders zorgen voor de jaarlijkse blijk van waardering voor mantelzorgers? Een blijk van waardering afgedwongen bij wet, is dat een warme waardering of een koude beloning?

Voor de liefhebber is het wetsvoorstel bijzonder leesvoer, maar vanuit juridisch perspectief geeft het ook te denken. Van wetten mag worden verwacht dat ze duidelijk zijn. Dat is de Wmo 2015 niet. Degene die bijvoorbeeld het huis uit is gevlucht in verband met huiselijk geweld en wil weten of hij in aanmerking komt voor een maatwerkvoorziening, kan maar beter een stevige pot koffie zetten. De betreffende bepaling bestaat uit twee zinnen van 79 en 58 woorden. Niet doorheen te komen.

Als de wet niet nauwkeurig omschrijft waar een ingezetene recht op heeft, kan het twee kanten opgaan. De rechter kan gemeenten een ruime mate van beleidsvrijheid geven om de wet uit te voeren. Dan kunnen gemeenten de opgelegde bezuinigingen daadwerkelijk realiseren. Legt de rechter juist het zwaartepunt bij de behoefte van de burger, dan keert de onduidelijkheid zich tegen de gemeenten. Dan zitten die met een onduidelijke, en bovenal dure wet. ■

(Klaas Meersma)

Klaas Meersma is advocaat/partner Overheid en onderneming AKD advocaten & notarissen

ZAKEN OP ORDE

Beperking van de bevoegdheid

Illustratie: Plusproducties

EEN IN HET BUITENLAND opgelegde bevoegdheidsbeperkende maatregel heeft sinds 1 juli 2012 direct effect in Nederland. In de Wet BIG is bepaald dat als iemand zijn bevoegdheid om zijn beroep uit te oefenen tijdelijk of blijvend geheel heeft verloren als gevolg van een in het buitenland opgelegde rechterlijke, tuchtrechtelijke of bestuursrechtelijke maatregel, diens inschrijving in het BIG-register wordt geweigerd dan wel doorgehaald. Deze bepaling heeft een dwingend-rechtelijk karakter en strekt zich ook uit over situaties van vóór 1 juli 2012. Er kan alleen van worden afgezien indien weigering of doorhaling gelet op het algemeen belang bij gekwalificeerde en bevoegde beroepsbeoefenaren en actuele weergave daarvan in het BIG-register, zal leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard. Daarbij is er uitdrukkelijk voor gekozen om een in het buitenland genomen beslissing in Nederland niet opnieuw te beoordelen. Naar oordeel van de wetgever dient uitgangspunt te zijn dat een beroepsbeoefenaar zich houdt aan de regels van het land waarin hij werkzaam is.

Dat dit uitgangspunt strikt wordt gehanteerd, bleek het afgelopen jaar. In 2010 bepaalde de tuchtrechter in Groot-Brittannië dat een daar geregistreerde en werkzame arts zijn

beroep niet meer mocht uitoefenen. De arts zou onder andere patiënten hebben onderzocht en geadviseerd in het kader van een in Groot-Brittannië verboden therapie. Deze therapie was in Nederland – waar de arts ook geregistreerd stond en werkzaam was – wel toegestaan. In 2013 haalde de minister de registratie in Nederland door. De Voorzieningenrechter beoordeelde dit als gerechtvaardigd. Voor toepassing van de hardheidsclausule was volgens de rechter geen reden. Wanneer zou de hardheidsclausule wel kunnen worden toegepast? De wetgever heeft in de toelichting vooropgesteld dat de veiligheid van de patiënt niet in het geding mag komen. Genoemd wordt het geval dat de beperking is opgelegd om een reden die niet met de beroepsuitoefening verband houdt of als het in het buitenland gepleegde 'vergrijp' van zodanig geringe ernst is dat dit in Nederland niet tot een maatregel of bevoegdheidsbeperking zou hebben geleid.

Op die laatste omstandigheid had de hiervoor genoemde arts zich beroepen. De Voorzieningenrechter oordeelde echter dat daarvan geen sprake was. Nog daargelaten dat de arts zich had moeten houden aan de Britse wet. ■

Martine Erich en Mascha Bots, KBS
Advocaten N.V.